

MÒNICA TERRIBAS, PASSIÓ DEL PERIODISME

No ho té fàcil, Mònica Terribas. Potser per això se la veu amb un punt de preocupació, conscient de l'expectació que desperta quan entra a La Sala amb posat greu, però amb un innegable *glamour* gens estudiat, sembla. És la Mònica Terribas, directora general de Televisió de Catalunya, però sense deixar de ser l'altra Mònica Terribas, la figura que ella mateixa va crear com a periodista apassionada per interpretar la notícia a través de les entrevistes, i es deia que els entrevistats, tot i tenir-li por, volien ser al seu programa «La nit al dia».

Va per feina des de les primeres preguntes. Domina l'escenari. També l'entrevistador Jaume Farrés —desimbolt, simpàtic— dóna joc a una conversa àgil. El públic escolta atent, curios també. No és una dona acostumada que li preguntin i aviat fa de les respostes, opinió, compromís: de fet és el que d'ella s'espera aquest capvespre. Parla de la història de TV3. Es va fer bé, diu, el país necessitava una televisió potent que cohesionés, una televisió que ajudés una llengua maltractada i va elogiar que aquesta televisió naixent no cometés l'error de voler competir amb les privades.

Confessa que la gestió que ara té encomanada és difícil, agreujada per la situació econòmica, i confessa, en un to que sembla sincer, que el públic, el públic català, pateix

per aquesta televisió perquè l'estima. Potser té raó. «La nostra» fa patir moltes vegades. Dóna algunes dades reveladores dels índexs d'audiència, referides a Catalunya, naturalment. El 76% dels televisors estan programats en el canal 3 com a identificació de TV3. I reconeix que la fidelitat és correcta a Barcelona, però no tant en l'anomenat primer cinturó, una mica millor en el segon cinturó i molt fidel a la resta de Catalunya, i que aquest fet obliga moltíssim a l'hora de programar. Sense embuts, reconeix que programes com el futbol, la fórmula 1, Cracòvia i Polònia són clarament integradors, aglutinadors diu la Mònica, i per això s'hi juga tan fort...

La Mònica parla amb seguretat, amb concisió, amb el punt d'humor còmplice que comparteix amb l'entrevistador. El nombrós públic escolta interessat com si l'escenari fos una gran pantalla amb entrevistadora entrevistada. I diu que també ella pateix en el càrrec. No amaga que en Cuní, amb cinc hores de programa, no

en té prou, que mai no va ser partidària de passar el seu programa d'entrevistes del Canal 33 a TV3, que només la televisió catalana pot ser mirall de la societat catalana, perquè la nostra és una realitat dual, mentre no ho són les de fora. També afirma, a manera d'autocrítica, que no se sent orgullosa de l'última nit electoral, que cal reconèixer que no són capaços de comunicar-se a tots els nivells dintre de l'organització de televisió, que més que una tv polititzada aspira a una televisió que parli de política —opinió que implícitament reconeix que la televisió està molt polititzada—, que no tothom porta bé la caricatura del Polònia, que ha descobert a través del seu personatge la força del perquè, perquè, perquè... La Mònica somriu en evocar la paròdia.

La conversa és fluida. I ella no s'amaga ni refusa cap pregunta. En tot cas, les desvia discretament, sense esforç aparent... Afirma que, des del 1987, treballa a la televisió, que va ser Joaquim M. Puyal qui l'hi va portar, que és bo que

tinguem una societat informada, que troba a faltar debat social a la televisió en general, i que un periodista no ha de perdre mai el seu paper de periodista perquè, quan el perd, fàcilment passa a voler donar lliçons, i no s'està de dir que el paper que s'atorguen els periodistes és un acte de supèrbia. Però al costat d'això diu que, sense caure en la tensió ni la grolleria, cal posar de manifest quan algú «vol vendre una moto»... Ai, Mònica! I com aquell qui no vol dir-ho, diu que el càrrec actual dóna poques alegries, perquè fa poc de periodista i molt de gestió. La gent no es cansava d'escollar la Mònica Terribas a La Sala...